

Lise Jakobsen har altid elsket alt, der kører på to hjul. Allerhelst ville hun selv køre motorcyklen, men efter sine styrt er hun ikke sikker på, at hun nogensinde får taget sit motorcykelkørekort. Så indtil videre nyder hun farten fra bagsædet.

Bedstemor med benzin i

Selvom hun har brækket både arme og ben ved at styrte, drømmer Lise Jakobsen stadig om at køre en motorcykel. Foreløbig må hun nøjes med at være passager, når hendes mand styrer ud på sine lange, spændende ture.

Når Lise rigtig har fået sig placeret i de bløde sorte hynder, kærligt omsluttet af både arm – og ryglæn, sidder hun lige så komfortabelt som i sin egen velkendte sofa hjemme i Viborg.

Men der er alligevel en væsentlig forskel, som gør, at Lise altid vil foretrække at sidde på motorcyklen, hvor hun sidder i dette øjeblik.

Herfra kan hun nemlig opleve hele den store, vide verden, præcis som Vorherre og menneskene har skabt den i mere eller mindre skøn forening. Mens udsigten fra det hjemlige siddemøbel altid vil være begrænset af de fire vægge, der omgiver det.

– Jeg kan kun forestille mig ét ting, der vil være skønnere

end at sidde på bagsædet af min elskedes motorcykel og bare lade ham transportere os derudaf. Og det er selv at sidde oppe foran og styre alle hestekræfterne.

Så længe den 49-årige social- og sundhedsassistent Lise Jakobsen kan huske tilbage, har hun elsket alt, hvad der hedder motoriserede tohjule-re. Så selvfølgelig anskaffede hun sig en knallert, så snart hun fyldte 16 år.

Den blev senere skiftet ud med en af de mere avancerede, som krævede både førerbevis og nummerplade, men som til gengæld tillod, at hastigheden blev sat helt op til 45 km i timen. Ikke nogen sindsoprivende hidsig fart, men alligevel høj nok til, at det kan ende rigtig galt, hvis uheldet er ude. Som det var i Lises tilfælde.

– 9. november 2001 gjorde min ældste datter, Susanne, mig til mormor for første gang. Jeg havde været på hospitalet

Lises datter Susanne, her med datteren Elise, føler sig aldrig 100 % tryk, når mor tager på motorcykeltur: – Men jeg kan måske vænne mig til det. Bare hun aldrig sætter sig på forsædet!

og beundret slægtens nyeste medlem, en dejlig, lille pige, som skulle hedde Elise. Nu kunne det ikke gå hurtigt nok med at komme ud på min arbejdsplads og fortælle de spændte kolleger om det nyfødte vidunder.

Rundkørsel

– Det kom desværre til at gå lidt for hurtigt. Jeg kom ind i en rundkørsel med al for stor fart og opdagede ikke, at der var strøet grus ud på kørebanelen, før jeg mistede kontrollen over knallerten og blev kylet langt hen ad vejen.

Faldet var så uheldigt, at Lise brækkede sit venstre ben lige under knæet, så hun var

ude af stand til at gå på det i de næste to måneder. Men der skulle alligevel mere end et styrt til at holde hende fra de tohjulede.

– Det varede ikke ret længe, før jeg igen sad på min knallert og kørte lige så vildt, som jeg altid havde gjort. Det skete der nu ikke noget ved, men jeg havde også helt andre og større planer.

Lises nu 60-årige kæreste, buschauffør Bjarne Jørgensen, havde fået en ny motorcykel. Et rigtigt luksusdyr af en sortkinnende 1200 CC Honda Goldwing, som Lise var helt vild med at køre på. Men allerhelst ville hun selv styre den, og det havde kæresten heller ikke noget imod. Bare hun først sørge-

Af Niels Berg
red@hjemmet.dk

Foto:
Søren Hytting

for meget fart på. Så gjorde jeg noget meget dumt, jeg bremsede hårdt op... midt i svinget. Med det resultat at jeg blev kastet ud over styret med omkring 60 kilometers fart.

Knust skulder

– Denne gang gik det endnu værre, end da jeg styrtede med knallerten. Faldet var så kraftigt, at jeg brækkede venstre hånd fire steder og knuste min højre skulder, så lægerne har måttet erstatte den med en protese.

– Da mine to døtre hørte om deres mors ulykke nummer to, fik de et mindre chok. Susanne sagde ligefrem, at hun hellere så mig køre rundt med en firehjulet rollator end siddende på en motorcykel – og jeg er sikker på, at hun mente hvert ord og stadig gør det!

Lise har endnu ikke sluppet drømmen om en dag at få det eftertragtede kørekort, selvom hun inderst inde godt ved, det sandsynligvis aldrig bliver til noget. Hun har det nu også ret dejligt med at sidde på bagsædet hos Bjarne.

De to har efterhånden kørt mange lange ture sammen. Den længste gik til Norditalien med en større afstikker ind gennem Frankrig. Til juni skal de giftes og bryllupsrejsen er for længst planlagt. Den bliver på 5.000 km og skal gå til Nordkap og tilbage igen. Selvfølgelig på motorcykel.

Inden den lange tur til midnatssolens land venter en geografisk langt mindre, men oplevelsesmæssigt lige så storslået tur. Når Dyrehavsbakken åbner på torsdag, bliver det traditionen tro fejret af en kæmpemæssig motorcykelkortege, som kører fra Nørrebrogade gennem København og de nordlige forstæder op til Klampenborg. Gæt selv, hvem der er blandt deltagerne!

– Det bliver femte gang, vi kører med.

Lises fartglade øjne stråler, bare hun tænker på den store dag.

– Sidste år var vi 7.000 motorcykler fra hele Danmark og fra nabolandene. Det er, så vidt jeg ved, en verdensrekord. I år bliver vi måske endnu flere. Alle sammen motorcykelentusiaster, alle sammen ét stort, lykkeligt fællesskab.

– Hvor skønt det føles, kan slet ikke beskrives. Det skal opleves!

blodet

de for at få et motorcykelkørekort.

– Jeg fik hurtigt så mange køretimer, at jeg næsten var parat til at gå op til den praktiske prøve. Den teoretiske del havde jeg bestået. Nu manglede jeg kun lige den sidste afpudsning på Viborgs køretekniske anlæg, hvor jeg skulle lære sådan noget som at køre stærkt og at klare mig ud af katastrofesituationer.

– På et tidspunkt, da jeg skulle svinge til venstre, blev jeg nervøs for, at jeg havde fået

– Så er vi klar. Både til Klampenborg og til Nordkap. Lise Jakobsen og kæresten Bjarne Jørgensens køretøj er af den slags, som både vækker anerkendelse og misundelse, hvor end turen går hen.